

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ALI ΚΑΙ ΛΟΙΠΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 13385/14)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

7 Απριλίου 2016

Η απόφαση αυτή είναι τελεσίδικη. Μπορεί να υποστεί μικροαλλαγές ως προς την μορφή.

Στην υπόθεση Ali και λοιποί κατά Ελλάδας.

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε επιτροπή, η σύνθεση της οποίας έχει ως εξής:

Ledi Bianku, πρόεδρος,

Aleš Pejchal,
Kristina Pardalos,
Armen Harutyunyan, *δικαστές*,
και André Wampach, *αναπληρωτής γραμματέας τμήματος*,
Αφού διασκέφθηκε σε δικαστικό συμβούλιο στις 15 Μαρτίου 2016,
Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία ελήφθη την πιο πάνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 13385/14) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, με την οποία έξι βούλγαροι υπήκοοι, των οποίων τα ονόματα αναγράφονται στο παράρτημα («οι προσφεύγοντες»), προσέφυγαν ενώπιον του Δικαστηρίου στις 6 Φεβρουαρίου 2014 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπήθηκαν από τους κυρίους Κ. Τσιτσελίκη και Α. Σπάθη, δικηγόρους Θεσσαλονίκης. Η ελληνική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τον εντεταλμένο του αντιπροσώπου της, κύριο Κ. Γεωργιάδη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Οι προσφεύγοντες επικαλούνται μία παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης, εξαιτίας των συνθηκών κράτησής τους στην Αστυνομική Υποδιεύθυνση Αλλοδαπών Θεσσαλονίκης, καθώς και του άρθρου 13 της Σύμβασης.

4. Στις 12 Μαρτίου 2014, η προσφυγή κοινοποιήθηκε στην Κυβέρνηση.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ι. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Οι προσφεύγοντες διώχθηκαν για διάφορα αδικήματα του Ποινικού Κώδικα και τέθηκαν υπό προσωρινή κράτηση, μεταξύ Απριλίου και Οκτωβρίου 2013, στην Αστυνομική Υποδιεύθυνση Αλλοδαπών Θεσσαλονίκης ελλείψει θέσεων σε κατάστημα κράτησης. Κατά την κατάθεση της προσφυγής, αυτοί κρατούνταν ακόμη στον πρώτο όροφο και στο κελί αριθ. 3 της Αστυνομικής Υποδιεύθυνσης Αλλοδαπών Θεσσαλονίκης.

6. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι οι τουαλέτες και το ντους ήταν ανθυγιεινά. Οι χώροι δεν καθαρίζονταν. Οι περισσότεροι κρατούμενοι ήταν καπνιστές και έτσι μόλυναν τον αέρα μέσα στο κελί. Οι προσφεύγοντες επισημαίνουν την απουσία

τροφοδοσίας των κρατουμένων από την σωφρονιστική υπηρεσία και σημειώνουν ότι έκαστος από αυτούς είχε μόνον δικαίωμα σε 5,85 ευρώ την ημέρα για να παραγγέλλουν και να παραλαμβάνουν γεύματα από το εξωτερικό της Υποδιεύθυνσης. Το ποσό αυτό δεν μπορούσε να τους εξασφαλίσει τρία γεύματα την ημέρα ούτε από άποψη ποιότητας ούτε από άποψη ποσότητας.

7. Στις 5 Φεβρουαρίου 2014, οι προσφεύγοντες κατέθεσαν, δυνάμει του άρθρου 572 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, μία αίτηση ενώπιον του εισαγγελέα του πλημμελειοδικείου Θεσσαλονίκης με την οποία παραπονούνταν για τις συνθήκες κράτησής τους. Δεν έλαβαν απάντηση.

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ

8. Το Δικαστήριο αναφέρεται ως προς το ζήτημα αυτό στις παραγράφους 16-22 της απόφασης *Ασλάνης κατά Ελλάδας* (αριθ. 36401/10, 17 Οκτωβρίου 2013).

9. Το άρθρο 284 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας προβλέπει:

«Εκείνος που εναντίον του εκδόθηκε ένταλμα προσωρινής κράτησης οδηγείται στις φυλακές των υποδίκων και παραδίδεται στον διευθυντή τους (...).»

10. Το άρθρο 66 § 6 του προεδρικού διατάγματος 141/1991 έχει ως εξής:

«Στα αστυνομικά κρατητήρια δεν επιτρέπεται η κράτηση υποδίκων ή καταδίκων που προορίζονται για Σωφρονιστικό Κατάστημα, με εξαίρεση τον απολύτως αναγκαίο πριν την μεταγωγή χρόνο και εφόσον δεν είναι δυνατή η απευθείας μεταγωγή και παράδοση σ' αυτό.»

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 3 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

11. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι οι συνθήκες κράτησής τους αντέβαιναν προς το άρθρο 3 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Ουδείς επιτρέπεται να υποβληθή εις βασάνους ούτε εις ποινάς ή μεταχειρίσιν απανθρώπους ή εξευτελιστικάς.»

A. Επί του παραδεκτού

12. Διαπιστώνοντας ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 α) της Σύμβασης και δεν προσκρούει σε άλλο λόγο απαραδέκτου, το Δικαστήριο την κηρύσσει παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

13. Οι προσφεύγοντες αναφέρονται στην νομολογία του Δικαστηρίου σε υποθέσεις στρεφόμενες κατά της Ελλάδας, στις οποίες αυτό κατέληξε πολλές φορές στην παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης λόγω των συνθηκών φυλάκισης ατόμων τελούντων υπό προσωρινή κράτηση μέσα σε αστυνομικά τμήματα. Υποστηρίζουν ότι παρέμεναν κλεισμένοι μέσα στο κελί τους και ότι δεν είχαν γεύματα με επαρκή θρεπτική ποιότητα. Υποστηρίζουν ότι η θέση υπό κράτηση για μεγάλο διάστημα στους χώρους της αστυνομίας ήταν αφ'εαυτής αντίθετη προς τις απαιτήσεις του άρθρου 3.

14. Η Κυβέρνηση δεν υπέβαλε παρατηρήσεις.

15. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, προκειμένου να υπαχθεί στο άρθρο 3 της Σύμβασης, μία κακομεταχείριση πρέπει να φθάσει έναν ελάχιστο βαθμό σοβαρότητας. Η εκτίμηση αυτού του ελαχίστου βαθμού είναι σχετική από την φύση της. Εξαρτάται από το σύνολο των στοιχείων της περίπτωσης, ιδίως από την διάρκεια της μεταχείρισης και τα φυσικά ή ψυχικά αποτελέσματά της, καθώς και, μερικές φορές, από το φύλο, την ηλικία και την κατάσταση της υγείας του θύματος (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Van der Ven κατά Ολλανδίας*, αριθ. 50901/99, § 47, CEDH 2003-II). Το Δικαστήριο έχει έτσι κρίνει ότι μία μεταχείριση ήταν «ταπεινωτική» για τον λόγο ότι από την φύση της μπορούσε να εμπνεύσει στα θύματα αισθήματα φόβου, αγωνίας και μειονεξίας ικανά να τους ταπεινώσουν και να τους καταρρακώσουν (*Kudla κατά Πολωνίας* [GC], αριθ. 30210/96, § 92, CEDH 2000-XI).

16. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει επίσης ότι τα στερητικά της ελευθερίας μέτρα συνοδεύονται αναπόφευκτα από ταλαιπωρία και ταπείνωση. Αν και εδώ πρόκειται για μία κατάσταση αναπόφευκτη η οποία ως τέτοια και αφ'εαυτής δεν επιφέρει παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης, η διάταξη αυτή επιβάλλει εν τούτοις στο Κράτος να εξασφαλίζει ότι κάθε άτομο κρατείται κάτω από συνθήκες συμβατές προς τον σεβασμό της αξιοπρέπειας του ανθρώπου, ότι οι συνθήκες της κράτησής του να μην τον υποβάλλουν σε μία απελπισία ή δοκιμασία η ένταση της οποίας υπερβαίνει το αναπόφευκτο επίπεδο πόνου που είναι σύμφυτο με ένα τέτοιο μέτρο και ότι, λαμβανομένων υπόψη των πρακτικών απαιτήσεων της φυλάκισης, η υγεία και η

ευεξία του διασφαλίζονται επαρκώς (πιο πάνω απόφαση *Kudla*, §§ 92-94, και *Ramirez Sanchez κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 59450/00, § 119, CEDH 2006-IX).

17. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι έχει ήδη χρειαστεί να δικάσει, πολλές φορές, υποθέσεις σχετικές με τις συνθήκες φυλάκισης μέσα στους χώρους της αστυνομίας ατόμων τεθέντων υπό προσωρινή κράτηση ή κρατουμένων ενόψει της απέλασής τους, και ότι έχει καταλήξει στην παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης στις υποθέσεις αυτές (*Σιάσιος και λοιποί κατά Ελλάδα*ς, αριθ. 30303/07, 4 Ιουνίου 2009, *Βαφειάδης κατά Ελλάδα*ς, αριθ. 24981/07, 2 Ιουλίου 2009, *Shuvaev κατά Ελλάδα*ς, αριθ. 8249/07, 29 Οκτωβρίου 2009, *Tabesh κατά Ελλάδα*ς, αριθ. 8256/07, 26 Νοεμβρίου 2009, *Efremidi κατά Ελλάδα*ς, αριθ. 33225/08, 21 Ιουνίου 2011, και πιο πάνω αναφερόμενη *Ασλάνης*). Εκτός από τις ιδιαίτερες ελλείψεις ως προς την κράτηση των ενδιαφερομένων σε κάθε μία από τις πιο πάνω αναφερόμενες υποθέσεις, σχετιζόμενες ιδίως με την υπερπλήρωση, με την έλλειψη εξωτερικού χώρου για περίπατο, με την ανθυγιεινότητα και με την ποιότητα της διατροφής, το Δικαστήριο θεμελίωσε την διαπίστωση της παραβίασης του άρθρου 3 της Σύμβασης στην ίδια την φύση των αστυνομικών τμημάτων, τα οποία είναι χώροι προοριζόμενοι να υποδέχονται άτομα για σύντομα διαστήματα. Έτσι, διαστήματα προσωρινής κράτησης μέσα σε αστυνομικά τμήματα, κυμαινόμενα μεταξύ δύο και τριών μηνών, θεωρήθηκαν αντίθετα προς το άρθρο 3 της Σύμβασης (πιο πάνω αποφάσεις *Σιάσιος και λοιποί*, § 32, *Βαφειάδης*, §§ 35-36, *Shuvaev*, § 39, *Tabash*, § 43, *Efremidi*, § 41, και *Ασλάνης* § 39).

18. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι προσφεύγοντες κρατήθηκαν επί διαστήματα που υπερβαίνουν τους δύο μήνες στους χώρους της Υποδιεύθυνσης Αλλοδαπών Θεσσαλονίκης, ήτοι μέσα σε χώρους που από την ίδια την φύση τους δεν είναι προσαρμοσμένοι στις ανάγκες ενός παρατεταμένου εγκλεισμού (*Kaja κατά Ελλάδα*ς, αριθ. 32927/03, § 49, 27 Ιουλίου 2006, και *Efremidi*, ό.π.).

19. Εξάλλου, το Δικαστήριο σημειώνει ότι όλοι οι προσφεύγοντες ήταν υπόδικοι και όρι το άρθρο 284 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας ορίζει ότι αυτός που αποτελεί το αντικείμενο προσωρινής κράτησης οδηγείται στις φυλακές που προορίζονται για τους υποδίκους. Σημειώνει επίσης ότι το άρθρο 66 § 6 του προεδρικού διατάγματος 141/1991 ορίζει ότι η κράτηση μέσα στα αστυνομικά τμήματα υποδίκων και καταδικασθέντων επιτρέπεται μόνον για τον χρόνο που είναι απολύτως απαραίτητος για την μεταγωγή τους προς σωφρονιστικά καταστήματα ή όταν η άμεση μεταγωγή τους δεν είναι δυνατή.

20. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, και λαμβάνοντας υπόψη την προαναφερθείσα σχετική νομολογία, το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι υπήρξε εν προκειμένω παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

21. Επικαλούμενοι το άρθρο 13 της Σύμβασης, οι προσφεύγοντες παραπονούνται διότι δεν διέθεταν μέσα στην εσωτερική έννομη τάξη μία πραγματική προσφυγή που να τους επιτρέπει να παραπονεθούν για τις συνθήκες κράτησής τους.

22. Η Κυβέρνηση δεν υπέβαλε παρατηρήσεις.

23. Διαπιστώνοντας ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 α) της Σύμβασης και δεν προσκρούει σε άλλο λόγο απαραδέκτου, το Δικαστήριο την κηρύσσει παραδεκτή.

24. Ως προς την ουσία, το Δικαστήριο σημειώνει, κατ'αρχήν, ότι οι προσφεύγοντες προσέφυγαν, δυνάμει του άρθρου 572 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, στον εισαγγελέα πλημμελειοδικών μία αίτηση με την οποία ζητούσαν την βελτίωση των συνθηκών κράτησής τους. Όπως προκύπτει από τον φάκελο, η αίτηση αυτή έμεινε αναπάντητη. Επίσης, λαμβανομένης υπόψη την σχετική νομολογία του Δικαστηρίου (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Lici κατά Ελλάδας*, αριθ. 69881/12, §§ 39-43 και 58, 17 Απριλίου 2014), το Δικαστήριο θεωρεί ότι οι προσφεύγοντες δεν διέθεταν εν προκειμένω πραγματική προσφυγή που να τους επιτρέπει να παραπονεθούν για τις συνθήκες κράτησής τους μέσα στην Υποδιεύθυνση Αλλοδαπών Θεσσαλονίκης. Υπήρξε συνεπώς παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

25. Σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

26. Οι προσφεύγοντες ζητούν έκαστος 6.000 ευρώ (EUR) για την ηθική βλάβη την οποία ισχυρίζονται ότι υπέστησαν. Ζητούν να καταβληθούν τα ποσά αυτά στους τραπεζικούς λογαριασμούς των δικηγόρων τους.

27. Η Κυβέρνηση θεωρεί ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε επαρκή ικανοποίηση. Κατά τα άλλα, εκτιμά ότι ένα ποσό 5.000 EUR για έκαστο των προσφευγόντων θα ήταν επαρκές για την ηθική βλάβη την οποία αυτοί υπέστησαν.

28. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι συντρέχει λόγος να επιδικαστεί σε έκαστο των προσφευγόντων το αιτηθέν ποσό, ήτοι 6.000 EUR για την ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού το οποίο μπορεί να οφείλεται για τον φόρο. Το ποσό αυτό θα κατατεθεί στον τραπεζικό λογαριασμό των δικηγόρων τους.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

29. Οι προσφεύγοντες ζητούν από κοινού 2.000 EUR για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου. Καλούν το Δικαστήριο να καταβάλει το ποσό αυτό απευθείας στον λογαριασμό που υποδεικνύεται από τους εκπροσώπους τους, εξηγώντας ότι το να αφεθεί στον καθένα η πρωτοβουλία να πληρώσει το μερίδιό του στους δικηγόρους θα προκαλούσε περίπλοκα λογιστικά προβλήματα.

30. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι το αιτούμενο ποσό δεν είναι εύλογο και ότι οι προσφεύγοντες δεν προσκομίζουν κάποιο αποδεικτικό στοιχείο ικανό να δικαιολογήσει το ύψος της αξίωσης. Εκτιμά εξάλλου ότι ένα ποσό 1.000 EUR θα ήταν εύλογο για μία υπόθεση αυτού του είδους.

31. Σύμφωνα με την νομολογία του Δικαστηρίου, ο προσφεύγων μπορεί να επιτύχει την καταβολή των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης του στο μέτρο που αυτά αποδεικνύονται αληθή, αναγκαία και εύλογα ως προς το ύψος τους. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει κατ'αρχήν ότι το αιτηθέν ποσό δεν είναι παράλογο, λαμβανομένου υπόψη του αριθμού των προσφευγόντων και των παραβιάσεων που διαπιστώθηκαν. Θεωρεί επίσης την πιθανότητα γι'αυτούς να εξοφλήσουν τους εκπροσώπους τους αφού το Δικαστήριο θα έχει εκδώσει την απόφασή του προβληματική, αφού οι προσφεύγοντες έχουν διασπαρεί μετά την απόλυσή τους. Συναινεί συνεπώς να καταβληθεί το ποσό των 1.000 EUR απευθείας στον λογαριασμό που υποδείχθηκε από τους δικηγόρους τους.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

32. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να ευθυγραμμίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας με το επιτόκιο της οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή.
2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης.
3. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης.
4. *Αποφαίνεται*
(α) ότι το εναγόμενο Κράτος πρέπει να καταβάλει στους προσφεύγοντες, εντός τριών μηνών από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Κυβέρνησης, τα ακόλουθα ποσά, τα οποία θα πρέπει να κατατεθούν απευθείας στον τραπεζικό λογαριασμό ο οποίος υποδείχθηκε από τους δικηγόρους τους:
 - (i) 6.000 EUR (έξι χιλιάδες ευρώ), πλέον οποιουδήποτε ποσού το οποίο μπορεί να οφείλεται για τον φόρο, προς έκαστο των προσφευγόντων για την ηθική βλάβη,
 - (ii) 1.000 EUR (χίλια ευρώ), από κοινού στους προσφεύγοντες, πλέον οποιουδήποτε ποσού το οποίο μπορεί να οφείλεται για τον φόρο από τους προσφεύγοντες, για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη,
- (β) ότι από την λήξη της πιο πάνω προθεσμίας και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυξηθούν με έναν απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς εκείνο της οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.
5. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στα γαλλικά και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 7 Απριλίου 2016, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού του Δικαστηρίου.

(υπογραφή)

André Wampach

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Ledi Bianku

Πρόεδρος

**Παράρτημα –
Κατάλογος των προσφευγόντων**

Αρ.	Ονοματεπώνυμο	Ημερομηνία ή έτος γέννησης	Υπηκοότητα
1.	Mustafa ALI	21.04.1961	βουλγαρική
2.	Gancho ANGELOV	10.12.1979	βουλγαρική
3.	Ivo HACHOYAN	22.02.1988	βουλγαρική
4.	Milen MARINOV	23.01.1987	βουλγαρική
5.	Rumen RUMENOV	11.10.1985	βουλγαρική
6.	Stoyan STOYANOV	07.08.1981	βουλγαρική

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 25 Απριλίου 2016

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος